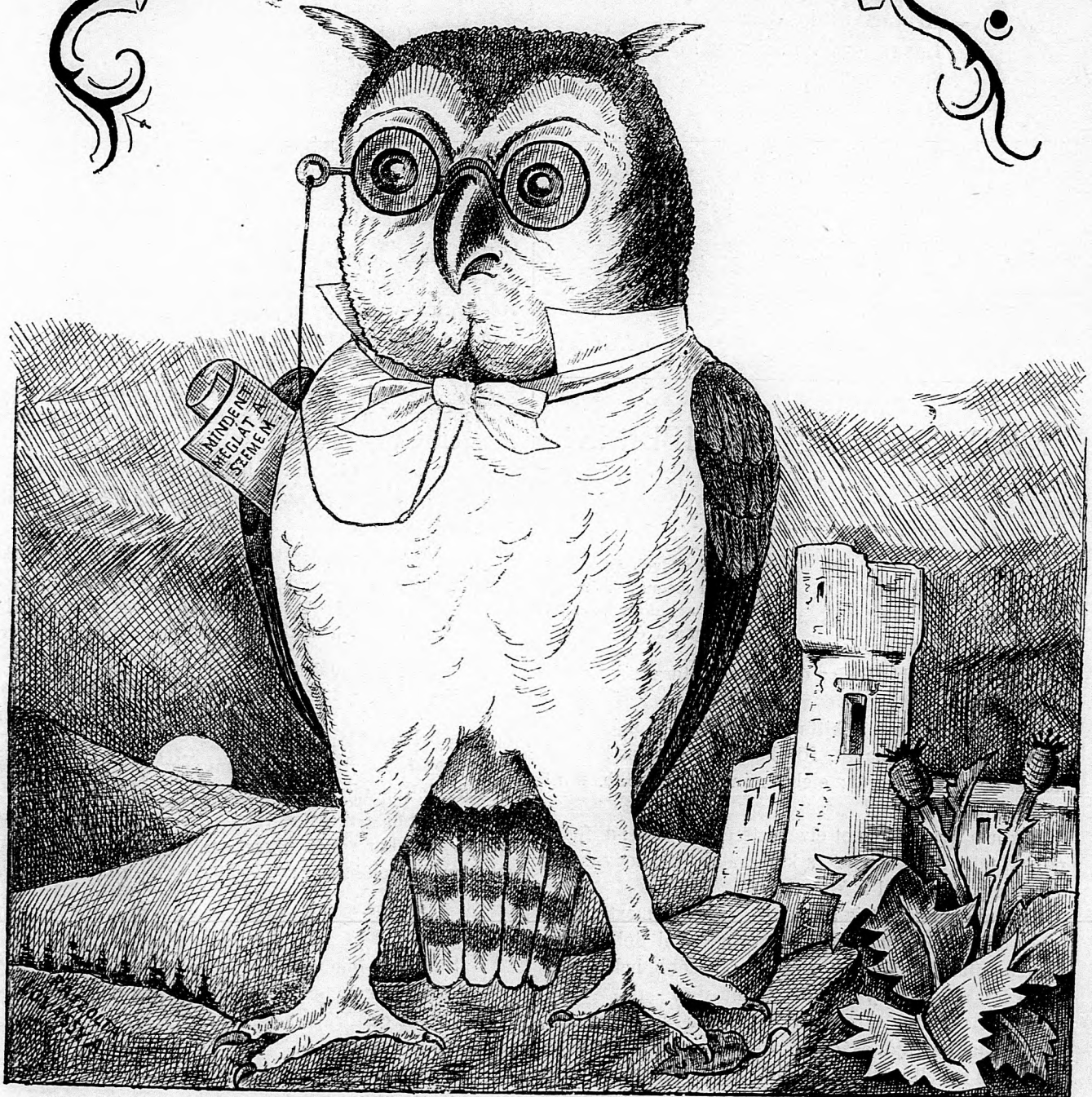

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.
SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	„
Negyedévre	-----	2	„

Egyes szám ára 16 kr.

P Ü N K Ö S D.

Rügyfakasztó május
 Forró nap sugára,
 Lelkünket, testünket,
 Melegen átjárja.
 Zöldül a rét, mező,
 Sarjadzik a búza;
 Aratás, új kenyér
 Lesz nem soká, újra!
 Reménykedve nézünk
 Reád, dús barázda;
 Hiszük, nem pusztít el
 Jégeső és sáska.
 Bizva bízunk, hogy e
 Hazát az ég óvja
 És szent lélek szál le
 A végrehajtókra.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

VIII.

Dr. BODOR KÁROLY.

Motto: Kicsi vagyok én,
 Majd megnövök én,
 Mint a tüdő a fazékból
 Kidagadok én.

Apró ember a kis Bodor és mégis ide teszszük a nagy férfiak közzé.

Megérdemli ő ezt a kitüntetést; mert a saját erejéből küzdötte fel magát. Ifju kora óta egy szál tollal keresi meg a kenyerét; elébb mint író, később, mint recept író.

Mikor a gymnásiumot elvégezte és tanárai: a fehér papok, fejét megkopogtatva kimondták reá, hogy érett; ő azonnal sietett fel a fővárosba.

És csakugyan volt is a fejében valami; mert tehetségét felismerték odafenn és szépirodalmi dolgozatait egymás után közlgették a lapok; később belmunkatársa lett az „*Ország Tükre*“ című ujságnak.

Vele iratták a tárczát, ő fordította a regényeket, szállította az ujdonságokat, zengett verset, körmölt prózát és az elhunyt nagy férfiakról ő zokogta el a nekrológot.

Sokszor annyit dolgozott, hogy a nyelve is kilógott; de azért nem fáradt bele a munkába, ha megunta, újra kezdte.

Szellemes, jó társaságba került; *Szigligeti* Ede, *Tóth* Kálmán, *Ágai* Adolf, *Szász* Gerő és a többi, mind, mind személyes jó ismerősei voltak neki.

Bodor Károly híres volt az emlékező tehetségéről; végig elmondta az ó-budai kereskedőket és nevezetesebb czégeket rithmusba szedve, sorjában, ilyen formán:

Kohn Izidor, Schlézinger,
 Grünbaum és Rákóczy,
 Hunyadi Mór fűszerész,
 Klein Jakab a koresmáros,
 Gelbstein Mózes, Roth Ármin,
 Schwarz Fáni nő-masamód.
 Okleveles Fein Róza;
 Doktor Pimsel, Kelényi,
 Bergsteiger az utazó;
 Hites szenzál Kinizsi.
 Azután jön Reisz Dávid
 És Edelstein Sámuel,
 Burger Jónás, Rosenblüh,
 Blau Lázár s a többi.

Egy izben fogadott *Szász* Gerővel huszonöt pengő forintba, hogy a „*Pesti Napló*“ összes hirdetéseit szóról-szóra bevágja egy nap alatt.

A kis Bodor megnyerte a fogadást; mert hiba nélkül mondta fel a rettenetes zürzavart.

Mikor Váradra haza került és letelepedett, a megboldogult dr. Lukács János és dr. Fuchs József nagyon felkarolták a kezdő orvost.

Bodor Károly ott volt minden nevezetesebb operácziónál; az áldozatra szánt betegeknek, hol a fülét, hol az orrát fogta és míg társai szurtak, vágta, addig ő jóízű mókákkal mulattatta a szerencsétlen paczienszt.

Egyre szaporodtak az ő «házai» és ha a szenvedők keserűnek találták az orvosságot, a kis doktor inkább maga hajtotta fel a medicina felét, esak hogy jó kedvet csináljon a betegnek.

Az ilyen könnyelmű dolgoknak azonban megadta az árát és kapott olyan gyomorbajt, hogy alig tudott ki-lábolni belőle.

Humorát, jókedvét, azért nem vesztette el; receptjei híresek lettek messze földön.

Sokszor még most is tolla hegyére ül a pajkos muzsa és ilyenkor rimes versekben rendeli az orvosságot, itt van kóstolóba egy:

Recipe.

Coque:
 Sulfurico que
 Sirupus simplex,
 Divide quadruplex.
 Spiritus sinapis,
 Conseissa ovarum avis.
 Misce pulvis mentae
 Atque fodorientae.
 Accidit citri
 Et piculo csitri,
 Adde illis odor.
 Scripsi:

Doctor Bodor.

1892

Dr BODOR KÁROLY.

Ettől a decoctumtól azután megfordult a beteg, vagy jobbra, vagy balra.

Máskülönben Bodor Károly irt és fordított vigjátékokat angolból, francziából, németből és morvából.

Érdemei elismeréseül hosszú évek során át, titkos tanácsosa és orvosa volt a nagyváradi szintársulatnak.

Már huszonhárom évig viselte ezt a tisztességet; jövőre ülte volna meg az ezüst jubileumot, de *Aradi Gerő* bevágta az utját és legkegyelmesebben mellőzvéen Bodort, kinevezte Munkót.

Hej pedig hány primadonna torkát hozta helyre ez a kis ember?

Tannerné, Blaháné, Nyilvió és Caravetti Pietró lehetnének a tanui, hogy mily gyökeresen gyógyította ő a rekedtséget.

Pedig igen egyszerűen, házilag végezte a legveszedelmesebb műtéteket; egy lámpa-tisztítóval erősen kikotorta a bedagadt géjét és csakugy ömlött a kitégult torokból az:

á. b. c. d. é. f. g.
é. f. g. á. h. e.

Nade mindegy, lesz még Bodorból színházi orvos, ha a hüvös őszi napokon rászorul a direktor.

Különben nem igen vágyódik ő arra; mert magasabb rangja is van neki; lévén szabadságolt állományu honvéd főorvos és vasuti igazgató-orvos.

Hej, mikor csábítóan csengő, hatalmas kardjával végig sétál a Fő-utcán, minden szem ránéz a kis öregre, kivált ha lóháton üget.

Mert tudni kell azt, hogy kitünő lovas és ezért a nagyváradi versenybírótság is rendesen őt szokta felkérni pálya-orvosnak, váltig irigykedik reá Decker Frigyes a jeles állatgyógyász.

Igen kedves embere Baros Gábornak, a vaskezü miniszternek is; a ki azért szereti Bodort, mert nagyon tud spórolni.

Olyan olcsó dolgokat senkisémet rendel a beteg Pokrócz Ádámoknak, mint a váradi fődoktor. Csupa aqua destillata és sirupus simplex-ből áll az egész fluidum és sajátságos, mégis rendkívül hosszú életűek az államvasuti bakterek.

Bezzeg nincsennek azok elkényeztetve; a legnagyobb összeütközések után sem hagyja őket sokáig feküdni Dr. Bodor Károly, hanem pár nap alatt lábra állítja őket és katonásan rájuk kiált, hogy: me-hett!

Izé.

Helyesírás.

Tanitvány. Tanító ur kérem, miért írják ezt a szót, hogy: áll két l-lel.

Tanító. Hát kedves gyermekem azért; mert az ember két lábon áll.

Tanitvány. Ugy hát ezt a szót, hogy *rág*, harminczkét g-vel kell írni; mert harminczkét foggal rágunk.

ÚJDONSÁGOK.

— **Kinevezés.** A «*Szabadság*» kiadója *Adorján Ármin* tartalékos újdondászt és czimzetes lapszerkesztőt, tényleges állományu főmunkatárssá nevezte ki; egyidejűleg az érdeemes hirlapírót a «*Szent Kacs*»-rend nagy keresztjével díszítette fel.

— **Szípoly.** Miután az Érmelléken és a központi járásban a szípoly tömegesen jelentkezett, a m. kir. belügyminiszter *Juhos Ferencz* furtai jegyzőt, mint kormánybiztost küldte a veszélyeztetett vidékre. A jeles szakférfiu működését azzal kezdte meg, hogy zsandárokkal a pusztító rovarok közzé lövett. Az eredmény iszonyú volt, mivel a harcztéren négy sulyos sebesült és két halott maradt.

— **Tálálka.** Dr. *Kálmán József* ügyvéd és *Bary József* kir. táblai tanácsjegyző szerdán délelőtt 11 órakor találkoztak a Széchenyi-téren. Dr. *Kálmán*, ki a tiszta-eszlári per alkalmával harcztéri tudósító volt, nyájasan kezét szoritott a hirneves vizsgálóbíróval és érdeklődéssel kérdezte, hogy: hol van *Eszter*? Igazán furcsa kérdés az ilyen, egy házas embertől.

— **Jegyváltás.** *Vakaró* Miska hetes, tegnap este jegyet váltott a bájos *Homályos* Zsuzsi szolgálónak, a karzatra.

— **Kutyák veszedelme.** A városi sintér tornajátékot rendezett vasárnap délután a főutcán; kipirult arcczal üldözte a megrémült ebeket és kutyamódra bánt el velük, az ünneplő küzönség nagy gyönyörűségére.

— **Részvétlátogatás.** *Rusz Károly* czimzetes udvari szarító, péntek délután látogatást tett a kórházban fekvő sebesült *szakácsnál*, de mivel a beteg nem fogadhatta, *Rusz* ur csak névjegyet hagyta hátra a portásnál.

H O Z Z Á.

Gyöngyöm, gyöngyöm, gyöngyvirágom!

Már én tovább ki nem állom.

Harmincz éve lakunk együtt,

Hátamon sok seprü elnyűtt.

Erre, arra, rontom, bontom!

Nekem most már más a gondom.

Eddig szenvedtem és türtem,

Néha sutba menekültem;

De ezután nem úgy lesz már,

Zivatart hoz reánk a nyár.

Megváltoztatom a sorsot,

Eszem paprikát és borsot.

Mérgek leszek, mint a hangya,

Bolond, a ki magát hagyja.

Megmutatom, hogy mint farkas

Bánok veled és lesz hallgass!

Nyelved nem perdül mint orsó;

Nem kotyogsz mint boros korsó;

Hallgatni fogsz szótlan, némán,

Annál jobban élek én ám.

Vége lesz a bajnak, búnak;

Harmincz éves háborúnak;

Mert az orvos mondta nekem,

Hogy elmúlik szenvedésem,

Mivel téged drága Elza,

Mennybe visz az influenza

Papucs.

SPORT.

(Lótenyésztésünk érdekében.)

Üdv! Dicsőség!

Valami új, valami nagyszerű!

Büszkék vagyunk reá, hogy mienknek nevezhetjük; éljen Weingärtner, éljen a fakó titkár!

A derék ember addig kutatott, addig mesterkedett, míg végre feltalálta a *Keh-bacillusát*.

Igazi magyar Koch ez az ember! Bámulva csüggtünk rajta, midőn az egyleti gyűlésen bemutatta a rettenetes férget.

A veszedelmes jószág körülbelül egy bakarasz hosszú; füle szőrös, szeme zöld, foga hegyes, szarva görbe és termete potrohos.

Fel van tehát fedezve a baj csirája.

De mit ért volna a találmány, ha a mély tudomány Dr. Soós Károly pótlólag fel nem fedezi a gyógyítási módot is.

E szerint a beteg paripának *nem szabad egy fél óráig lélekzetet venni*; ha azután ezt a kurát szigoruan kiállja a szenvedő állat, az esetben örökre elmúlik a keh és többé nem köhög.

Helyes!

Óh uram! adjál a csikó telepre egy kis gyenge kehet, hogy kísérletet tehessünk az új találmánnyal.

KÜLFÖLD.

Kamesatka, május 13. (Eredeti sürgöny.) Itt még nem olvad a jég; de lány fejű ember azért van elég.

*

New-York, május 13. (Eredeti sürgöny.) A fiatal gróf Károlyi György nagy pénzzavarban van; nem hitelez neki semmiféle bank; mert összes vagyona egy kopott *Frank*.

*

Tunis, május 13. (Eredeti sürgöny.) Nehéz az élet a tengeren túl is; nem boldogul senki, bárha földet tűr is; koplal itt a paraszt is, meg az ur is.

*

Mexikó, május 14. (Eredeti sürgöny.) Sárga répát eszik a rigó; tollal kereskedik a zsidó.

*

Kijoto, május 14. (Eredeti sürgöny.) A muszka trónörökös *Ocsuba*, megsebezte *Sanzo Tsuda*; hogy a cárevics el nem patkolt, igazán *csuda*.

*

Köln, május 14. (Eredeti sürgöny.) Drága a piz; olcsó a kölni víz.

*

Bukarest, május 14. (Eredeti sürgöny.) Az egész Bukarest éjszaka alszik, kivált a rest; de a fürge egyenest a korcsmába megy, ott keresd.

*

Sevilla, május 14. (Eredeti sürgöny.) A polgármesterné torka kinyila és szeme szikrázik, mint a hegyes villa; férje hiába csitítja, remeg tőle egész Sevilla.

*

Frankfurt, május 15. (Eredeti sürgöny.) Egy frank ur, ki a hegyen át alagutat fúr, megharagudott Frankfurt-ra és az alagutat keresztül nem furta; mivel a furója kurta.

JOGI ÉRTESITŐ.

Szerkeszti: } *Rosen*^{thal.}
Kiadja: } *baum.*

Ismét új lap; üdv, hozsánna!

Neve: „Jogi értesítő“;

Szerkesztője Rosenthal Mór,

Minket sokról értesít ő.

Magvas cikkek vannak benne

És nincsenek szóvirágok;

Fel is használják e lapot

Az ügyvédek és jegészek.

Szó sincs róla, derék ujság,

Jövője van; bár a nyomda

Elejét is, hátulját is,

Kegyetlenül félre nyomta.

De azért csak gyönyörködünk

Annak minden betűjébe;

Mert érdeme, hogy nincs benne

Rosenbaum Vé arczképe.

L.

Nyúlt levél.

— *Nadjméltóságú Slókh Lührincz pöspök órhoz.* —

Kedjemes ór!

Én bérlem a „*Fhekete Sos*“-t és ha nadjméltóságod maradj tавábbra is olyan vendigszeretű, akkor én leszek ettől a fekete modártul edj igazi schwarcz.

Mitsada kenyér irigység, mitsada dolog az?

Ha ide jön Ű felsige, nadjméltóságod adja neki kaszt, kvártél; ha irkezik edj fűherczeg, a pöspök csinálja a nadj sojaréh; mikar meggyön a khiráli thábla, a rezidenczba thartanak fénjes ebid, ha itt van a Waldsthätten,

akkor megint meghija ütet is dinézni; na így osztán jól fagunk khinézni.

A Tüsza Kálmán sak az igazi! Látszik, hodj edj khá-lomista, ü eljötte mogát az én lyányom lakadalmához. Igazán szerencse, hodj a váradi pöspöknek nincsen edj lánya; mert ha lenne, a ghenerálist is elcsábitotta volna az én soládom köribül.

Kedjelmes ór! Hadjunk edjmást ilni; hiszen a szentírás is azt mandja: Ne khivánd a másé.

Mire való az a nadj vendigszeretet? A pöspök marad-jon edj pöspök; hadd ledjek én edj vendégfagadó.

En olyan nem bánám, ha a kedjelmes ór lenne vendég-fogadó és én lennék megfarditva.

Jedzek thisztelettel, alázatos szolgálja:
Hillinger Lúpót, m. k.

TÉPELŐDÉS.

Pár szót szeretnék, drága lény,
Titkon elmondani,
De közeledben ajkamat
Lezárja valami.

Pedig csak pár kis röpke hang,
Mit érzelmem fakaszt;
Még sem tudom, még sem merem
Neked megsugni azt.

Rút gyávaság veté ki rám
Hálóját álnokül,
Ha rám tekintesz hosszasan;
Tüdöm s szivem szorúl.

Torkomon a szó megakad
És lesütöm szemem;
Szilárd, nagy elhatározás!
Oda van, érzem.

Hogy hozzam a tudodra hát?
Jöjj mentő gondolat!
Bús éjeli zenét adok;
Elrontom álmodat!

Nem, nem, ezt még se, nem lehet;
Mert gonosz a világ:
Még hirbe hozná jó neved
S ujjal mutatna rád.

Ugy hát leirom azt, a mit
Megsugni sem merek,
Ne tudják meg soha, soha,
Irigy, rossz emberek.

Sötét betük, fehér lapon,
Nem, . . . ebbe sem fogok;
Még elvakitnék szemeid
A lángoló sorok.

Óh Istenem, mit is tegyek?
Félénk, gyáva vagyok;
Pedig az epedés megöl,
Érzem, elhervadok.

Ne volnál csak vén lány, agg szüz,
Szived ne lenne jég;
Szerelmes lelkem vágyait,
Elmondtam volna rég.

Várhelyi Vincze.

É D E S S É G E K.

— Feltáalaja Rusz Károly. —

Jesszusom!

Micsoda eljárás? Szentséges ég, a főtisztelendő káp-talan tesz ilyet?

A szoszietás zugolódik a kinos esett miatt.

Horribill! Aszok a káptalani tehenek!

Minden délután ozsonnakor sétálnak el a czukrászda előtt; némelyik oda törkölözik a leánderek ágához és mint gróf Arany mondja: hozza a „friss széna szagot.“

Az előkelők azonban nem poeták; a hotvolé nem sze-reti a „mezők üde lelkét“.

Orrol is értte Farkass Izidorr és haragosan szipog Szilávy naccsága.

Hát instálom nem is járja.

Sokszor olyan ambarába vagyok; de — Jesszusom — mit tegyek?

A főtisztelendő káptalant sem sérthetem meg azzal, hogy kedves hosszátartóik illetlenkedése miatt panaszt tegyek; másrészt a szoszietás iránt is figyelemmel kell lenni.

Na majd kigondolok valami miliöt.

Jajj! Majd sokat fecsegek már! Futok, szaladok a tiszti kásszinóba; itt van páró Waldstatten és én szolgálom a hüstöket.

Jesszusom, elkésem!

Merszi; bien!

Bon nűi!

Üssük el!

Mike huszár paripája.

— Félig igaz, félig mese. —

A nagy Napóleon, a francziák császára,
Egy izben megorrolt a magyar királyra;
Hadat izent rögtön; királyunk is nyomban
Elfogadta és szólt: éles kardom hol van?
Megindult a verbunk, vig zeneszó mellett;
Tánczoló huszárok sarkantyuja pengett;
Repültek a bankók, a potya bor ömlött,
Zászlók alá tenger katona özönlött.
Kinek tollas csákót nyomtak a fejébe,
Az már meg volt csipve, nem állhatott félre.
Mike uramnak is kiszáradt a torka,
Rászomjazott ő is a jó bakatorra;
Hiába intette az élete párja,
Behillent ő kelme mégis a korcsmába.
Elébb gyönyörködött a verbunkos-tánczba;
Majd arrébb húzódott felve, tétovázva.
Ha kínálták ivott az erráris borbúl;
Sőt a vitézekkel egyet-kettőt fordult.
Ízlett a multság; mert azt hitte, hogy a
Tánczolás csak tréfa, a bor pedig potya;
Akkor vette észre, hogy húzzák a hálót,
Mikor már fejébe nyomtak egy szép csákót.
Hiába sápitott szegény felesége,
Parolát csaptak a Mike tenyerébe.

*

Idegen országba vitték a csapatot,
Olyan mezőre, hol a halál aratott.
Harczra készen állott a két ellen-tábor;
Szólt a vezér: »Fiuk! hadd lám, ki a bátor?
Kardotok suhogjon és fürödjék vérbe,
Ne is hallgassatok az ágyúörgésre.
Mielőtt azonban kezdődik a csata,
Hamar egyék, igyék, mindenik katona.»
Igen, ha volna mit: de se bor, se kenyér,
Üresen állt a sok municziós szekér.
Szegény Mike huszár, nagy szomorán nézte,
Vissza-vissza gondolt a feleségére,
A karczos vinkóra, tyúkhúsra, kalácsra.
Pulyka pecsenyére s több eféle másra.
Szép a huszár élet, ízlik a menázi,
De csak bortól jön a kedv és a kurázi.
Helyt áll ő ott, a hol a kupa megcsendül
S a hol bort kell inni öblös, nagy vederbül.
Versenyt kortyolt sokszor s néha fogadásból
Galuskát is evett, másfél vékás tálból;
De most gyomra üres és nincs neki kedve,
Az abrákos zsákba néz elkeseredve.
Az áldóját mi az? Ujra néz, hogy lássa:

Szent való; a zsákban nem zab van, de kása.
Ugy van, köleskása; aranszem kaláris,
A vitéz boldogan sohajtozott már is.
Áldja meg az ég, ki így összecserélte,
S bakazacskót tett a zabos zsák helyébe.
Tüzet csinál Mike s a fazékkal tötyög;
Kavarja, hallgatja, a kása mint pötyög.
Nem bánja, hogy kissé dohos szagú, hiszen
Léhája kiválik majd a forró vizen.
A mint ott kóstolja s puhulását várja;
Egyszer csak harsog az ezred trombitája:
Lóra huszár, lóra! Itt az ellen rajtunk!
Toporzékol a ló, feszül már a markunk!
Mikének a dolog semmikép sem tetszett,
A forró kására nagy szemet meresztett;
Ő bizony nem hagyja, hogy ott vesszen, kárba,
Fogta magát s belenyomta tarsolyába.

*

Glédában állott a huszár-ezred büszkén.
Mike uram is ott guggolt a vén szürkén;
De a lónak sehogysem ízlett a hapták,
Viczkádozott, rugott, midőn simogatták,
Horkolt, prüszkölt s tágult az orra nyílása,
Mivel a horpaszát sütötte a kása.
Nem tudta kivárni az atakra fúvást,
Neki rugaszkodott s árkon-bokron túl járt.
Utczu, vesd el magad! kinjába, mérgébe,
Rohant az ellenség kellő közepébe.
Mikor szegény Mike benne volt a pácban,
Igy szólt: na még ilyet soha nem pipáztam!
Nagy rémületében nem tudott mit tenni,
Elkezdett dühösen vágni, verekedni.
Ugy forgott a kardja és keze csuklója,
Mint kerekos rokka perdülő orsója.
Rettentő jobbával sebet, halált oszta;
A francziák csapását hattal viszonzotta.
Róla lesiklott a vágás és szent való,
Hogy neki nem ártott sem kartács, sem golyó.
Kitérték előle s utjába nem álltak,
Vége hossza nem volt a gyilkos csapásnak;
Sőt a vezéren is egy nagy sebet ejtett,
Ki nyergén letérdelt és úgy kért kegyelmet.
De már Mikének is megbicsaklott válla,
Szerencsére jöttek társai utánna.
Vége is lett hamar a gyilkos tusának:
A megrémült frankok megfutamodának.

*

Mike vitéz hire a királyig jutott
S a táborba rögtön sebes kurir futott,
Pecsétes levelet hozott az, a melybe
Mikét a jó király hadnagygyá nevezte
És egy metálit küldött ráadásul,
Melylyel életfogytig zsiros czulág járul.
Azonkívül a ló, a tarsoly s a mente,
Tulajdonába lett neki átengedve.
Hogy pedig jó urát, hű élete párja,
Nagy aggodalmak közt, sokáig ne várja,
Haza eresztették czibilnek hős Mikét,
Hadd neveljen otthon sok apró kicsikét.

*

Elindult a vitéz hosszú, nagy útjára,
Az öreg szürkének poroszkált a lába.
Húsz nap, húsz éj után falujába ére,
Messziről ráismert hitvese nyelvére.
Csattogott az asszony, perelt egy vén tóttal,
Nem elégedett meg sehogysem a dróttal.
Mike is belépett és szidta a tótot,
Hogy neje szájjára, mért nem rakott fótót?
De az asszony szava elállott őt látva
És beszédes ajka maradt rögtön tátva.
«Te vagy édes uram? Te vagy? mondjad lelkem!
Csillagom, tubiczám, virágom, szerelmem!»
Ez alatt összegyűlt a falunak népe
S a vitéz katona sorsát elmesélte.
Áldotta a napot, a melyen beállott;
Elmondta azt is, hogy hány frankot levágott.
Megtutatta mellén az érdemkeresztet
S az igazmondásból jól neki eresztett:
De mert a dicsekvés neki nem szokása,
Arról hallgatott, hogy mit művelt a kása.
Míg ő beszélt, addig jó lóva, a szürke,
Árnyas istállóban a luczernát gyürte.
Bár kissé borzas volt oldalán a szőre,
De okát nem tudta felfogni sok dőre.
Szájrol-szájra járt a huszár dicsősége,
Falu bírájának választották végre.

*

Hosszu téli esték, napok évek multak,
Szegény Mike már csak romja volt a multnak;
Dér csipte meg fejét és kunkorgós bajszát;
Orrán pápaszemet viselt görbét, kajszát.
Összeomló csonttal, erőtlen karjával,
Ismét birokra kelt, vívott a halállal.
De legyürte a hőst, a fekete ember:
Földre omlott, mint a megtilózott kender.
Eltemették diszszel, halotti pompával,
Kikisérték sirva, nagy harangzúgással
És midőn eljött a tavasz virulása,
Sirján kizöldült a borostyán és kása.

Bölonyi József.

HEBRON RÓZSÁJA.

Mottó: Gyülenek pedig mindnyájan az Izraeliták
Dávidhoz Hebronba, mondván: «Imé, a te
csontod és a te tested vagyunk».

Krónikák könyve, XI. rész, 1-ső vers.

A filiszteusok királya damaskusi bankároktól kölcsönt
vett fel hadi czélokra; azután körülhordoztatta a véres
kardot, elrendelte a mozgósítást és háborút izent a zsi-
dóknak.

Szent Dávid se volt rest, előkapta parittyáját, meg-
fújta trombitáját és elrendelte a sorozást.

Szüret táján egymásután rukkoltak be az ujonczok
Hebronba és felesküdték Dávid király zászlaja alá,
mondván: „A te csontod és a te tested vagyunk“.

Víg élet volt a városban; csinos huszárok, nyalka
bakák csábitgatták a hebroni szépeket.

És bizony, valljuk meg őszintén, hogy a hajadonok
már abban az időben is szerették az egyenruhát.

Pajkoskodtak, kaczerkodtak a vitézekkel; itt is légyott,
ott is légyott!

Jó dolga volt a sok szakácsnének; két-három gavallér
jutott egynek; de a vitézek sem panaszkodhattak, mert
mindenik daliának kijutott a kosztja; a konyha tünlérei
bőségesen osztogatták a félredugott libaczombokat és az
izraelita hadsereg összes legénysége úgy meghízott, hogy
alig tudott járni a nagy kövérségtől.

Dávid király nem bánta, hadd egyék a hadsereg, leg-
alább nehezebben tudnak megfutamodni a csatában s a
komisz kenyérből is több megmarad az államnak.

Azonban a sok kaczer, kikapós fehér cseléd közt, mégis
akadt egy erényes, megközelíthetlen leány, a Jediháel
ur szobaleánya: Elojza.

Gyönyörű gyermek volt az!

Tizenhat éves gyenge szűz. Szeme ragyogott, mint a
rubint; arcza piros volt, mint a bíborcsiga; fogainál pe-
dig a tirusi igaz gyöngy sem volt fehérebb. Az egész
város úgy hitta ezt a csodaszép angyalt, hogy: „*Hebron
rózsája*“.

Először egy tűzér káplár: Eleázár, a Dodó fia, akarta
leszakítani ezt a fésző bimbót, de a vakmerő ficzkónak
orbánczot kapott a jobb arcza, valószínűleg a „*Hebron
rózsája*“ tövisétől, puha tenyerétől.

Utánna Naftali, a vidám, pék-önkéntes kísérté meg
az ostromot, de annak meg fejébe borítá a szemérmes
leány a szakasztó kosarat.

Hire ment a kudarcznak.

Az egész kaszárnya csak a *Hebron rózsájáról* beszélt.

A közlegények és a sarzsik valamennyien a szép
Elojzáról ábrándoztak.

Zebulonnak az elbizakodott huszár strázsa-mesternek a
fejében azonban legjobban motoszkált a gondolat; az ő
oldalát legtovább sarkantyuzta a vágy.

Száz darab virginiába fogadott *Izsakhár* firerrel, hogy
vagy az övé lesz az az égből leszált angyal, vagy senki
másé.

Még az nap este engedélyt kért, hogy takarodó után
is a városban maradhasson.

Fényesre kinyalva, takarosán kikefélközve lépett be az
aranyos szobaciczához és sarkantyuját összezsapva így
szólt: Hebron rózsája! Izrael virága! Jelentem alássan
szerelmes vagyok! Tisztességes szándékkal közeledem
hozzád, nem akarlak én elcsábitani, hanem Mózes törvé-
nyei szerint, hites feleségül venni.

Elojza erre a beszédre elejtette a portörölt, szeméit
lesüté és piczi piros ajkát ily beszédre nyitá: takaros
Zebulon, vitézek gyöngye, ne szédíts el, ne bolondoz-
zál: miért játszol az én szívemmel, mikor tudod, hogy
nem lehetünk egymásé soha?

— Warum nicht? kérdezte a császári és királyi strázsa mester.

— Hát csak azért, mert én egy szegény szolgáló leány vagyok és nem tudom értted letenni a kaucziót.

— Hiszen, galambom, ez még a legkevesebb; az én tatámnak virágzó tollkereskedése van s fizet, mint a parancsolat.

— Az már más! — felelé olvadozva a hebroni rózsza; csakhogy az én szívem, édes Zebulon, nem olyan könnyen olvadám; mert én csak *hőst* tudok szeretni; olyan vitézt, a kinek mellén fityeg a *Tapferkeit-ordó*. Menj hát szívem, menj a csatatérre, gyilkold hazám ellenségeit, a filiszteusokat és ha visszatérsz, tied lesz kezem és gyűrűm!

Zebulon hévvel ragadta meg az *Elojza* kezét; magához szoritá a leányt és megesküdt, hogy vagy ott marad a Refáim völgyében, vagy megszerzi a metáliát.

Másnap riadót fűttak a táborban.

Az izraeliták csatarendbe állottak és farkasszemet néztek a filiszteusokkal.

Megkezdődött az ütközet; repült a dárda, sivitott a nyilvessző, a bivalybőr paizsok oldalán kopogott a kopja.

Az ítélet napja érkezett el; Dávid király serege alig állta már a tüzet, sikoltott, jajgatott, ezer sebesült, rémesen hörögtek a haldokló daliák, a trombitások már retirádét akartak fűni, midőn Zebulon őrmester a megbomlott sorok élére állva, elkiáltá magát: „utánnam, a ki nem gyáva!”

Uj erő, uj lelkesedés szált a csüggedő csapatba.

Zebulon, mint egy kiszabadult oroszlán rohant az ellenség sorába, ősi fringijával rakásra gyilkolá a filiszteusokat és az óriás vezérnek, *Uribundának*, egy csapással metszette kétéle a koponyáját.

A csata meg volt nyerve; de a takaros Zebulon is ott feküdt a csatatéren megsebesülve; a bal lábát vágta le egy gyilkos filiszteus.

Szent Dávid a saját parittyájával ajándékozta meg a hőst és mellére tűzte a *tapferkeit ordót*.

Mikor a „*Veres csillag*” kórházból kiszabadult Zebulon őrmester; béna lábbal, mankóra támaszkodva elballagott *Hebron rózsájá*-hoz és ily szavakra fakadt: szép leány itt vagyok; állasz-e a szavadnak.

Elojza sirva borult a vitéz vállára és így felelt: tudom, hogy az ördögök közt is a sánta a leghunczutabb, de azért szeretlek; azért a tied vagyok hős Zebulon!

Lovassy Andor.

A rendes levelező.

Hallottad, hogy meghalt Csörgő László a potyondi segéd-jegyző?

Szerkesztő. Lehetetlen! a mi lapunknak rendes, vidéki levelezője volt és bizonyosan megírta volna, ha igaz lenne a hír.

Vadászaton.

Te Muki vinceszter puskával lőtted azt a vaddisznót? Nem én, hanem egy vadonat uj, *fiatal cseszterrel*.

Bálban.

Jaj, kedves Rozsdás ur, önnel igazán élvezet táncolni; mert rendkívül *könnyű* táncos.

Hát kérem alásan, hogy ne lennék *könnyű* táncos, mikor rendkívüli napdíjas vagyok a nagyvárad kir. törvénszéknél.

NAGYVÁRAD ÉJJEL.

Szopora Ferencz ur és Lassu Mátyás nyújaskodásai.

Hó megállj! Ki vagy?

Ki gyok, mi gyok? Szapra Frencz gyok.

A biz' a; hát csakugyan az tekintetes ur?

Én gyok, én gyok, a Szcsényiből setek, ott csoráztam.

Hát osztán huvá, huvá; talán csak nem valami menyecske után tecczik szaladni?

Mifle nyecske tán? Brátom, nincs kem kedvem, kivert az ág a szmem glyóját; reg gyok már én aho; he, he, he!

No hisz' azir csak a tekintetes ur is szereti a csirke pecsenyét?

Hászén szretem, szretem, de nincsen zá fogam; meg-

táltam az letet; mer a kszvény is bántj a bkámat; nyomorékká tett a ko . . . ko . . . kronucczai kvezet.

— Jaj instálom, nem soká megfordul a világ, Lendnyer ur kikövezi a flasztért ingyen.

— Haltam, haltam; kermittel, dettul nem gyul meg márzén tyukszmem.

Hát már mir ne gyógyulna?

Mir, mer Busdvid vársi mrnök nem karja; ü a Sal Frencz pármester talpalá szeretné rkatni a fájn kvezetet és azt vleményezte, gya brátok czájára csnáljon a válkozó poty kermittet.

No ezt nem tudám, pedig vársi belső ember vónék.

Jaj brátom, keveset tud mag, én meg gyonis skat tok. De gyek már za, setek, mer bzárják a put.

Nyugodalmas jó icczakát kívánok; csak tessik bátran szenderegni, itt alszok én jaz kapu jalatt.

JRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

— Özevy Etsedy Albert sajátkezü költeményei. —

Péntek este a Bazárban
Pezsgőt ittam eleget;
Fa árnyában ültem, mégis
Éreztem nagy meleget.
Irtam verset, félig nyersset,
Szerelemről zengtem én;
Oldalamat csikorogni
És nyilalni érzém,
Óh te tündér, szép asszonyság,
Tuli piros bájalak,
Bánatomban kortyoltam; mert
Ma ismét megláttalak.
Nem vagyok dús, csak egy koldús,
Mégis bőkezű vagyok,

Értted babám lehoznám én
Az égről a csillagot.
Rád pazarlom ügygyel, bajjal,
Összegyült pénzeckémet,
Azon vettem paripádat,
Rugós, szürke kecskédet.
És te mégis fagyos, hideg
Vagy hozzám, mint kocsonya;
Azt izented, hogy kezedre
Nem számíthatok soha!
Jól van, legyen, vessük végét;
Feledjük el a mi vót!
Én szívembe mártom bele
Ezt a rozsdás koppantót.

Jól számít.

— Te Somu, hodj az ürdügbe thodtad oda adni a te lejánod, a Reginát, annak a Knoffbaum Izidornak?

— Hát hodj ne adtam volna; adtam bizom, két khézel adtam; mert az igaz, hodj az Izidornak mast sak nyolcz száz farint a füzetése; de ü edj *pénztárnok* a bankba, a hol a bota Strohmann az ellenőr és idj az Izidornak nadjon fénjes jüvő állja előtthe.

Nevető fejfa.

Bere József nyugszik
E bús fejfa alatt,
Ki mig élt halász vót
És fogott sok halat.
Ámde görcsöt kapott
Neki mindkét lába
És belefult szegény
A szöke Tiszába.
Felesége nem vót,
Nem gyászolja senki,
Nem fog ő már többé
Rántott halat enni.

A szerkesztő postája.

B. J. (Kolozsvár.) Szivből üdv! Levél ment. — **V. V.** (Helyben.) Jól pattog; máskor is keressen fel bennünket. — **Spectator.** Kedves doktor ur! A dolgozatot elolvastuk és arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ön kitűnően kezeli betegeit, de a lant pengetéshez, tessék elhinni, nagyon keveset ért és annyi humoros ér sincs

benne, mint a száraz fűzfában. Állításunk igazolásául ide irunk egy néhány kín rímet: emberét, védőjét, jelszó alatt, nap alatt, apostolai, nagyjai, zónáját, tábláját, pallosát, házát, iparunkra, ága, (?!!!) és több ilyen ég csudája. Na de elég volt ez mára, akassza fel a lantot a fára, alásszolgája! — **Éhenbeögh.** Gyengén bögg; hozzá még az alak sem eredeti, hanem halvány utánzata Sanyaró Vendelnek. A «Bagoly» ragadozó madár, de azért nem szeret más ujságtól csizelni.

H I R D E T É S E K.

SCHMUTZLER JÁNOS

m ű - ó r á s

Nagyváradon, Olaszi Fő-utcza, a „Magyar Király“
kávéházzal szemben.

Ajánlja a n. é. közönség szives figyelmebe dús választéku **óra-raktárát**, hol mindennemű és legjobb minőségű órák, rendkívül jutányos áron kaphatók. Ócska órák becseréltetnek és a **legmagasabb árban** bevételnek. Mindennemű **óra-javítások** gyorsan, pontosan és olcsón teljesíttetnek.

Kiváló tisztelettel

Schmutzler János.

7

Van szerencsém a n. é. közönséget tisztelettel értesíteni, miszerint

PLESS VILMOS

cs. és k. udvari

kalap-gyáros

és udvari szállító gyártmányainak

egyedüli raktárát

megkaptam. A nevezett világhírű czég általánosan elismert ujdonságai

mindenféle kalapokban

üzletemben mérsékelt és határozott árak mellett kaphatók.

Nevezett czég gyártmányairól, u. m. kifogástalan minőség és valódi szintartóságért

jótállást vállalunk.

Minden «Pless»-féle kalap a fenti czég védjegyével van ellátva.

A n. é. közönségnek magamat becses pártfogásába ajánlva, vagyok

Schönberg Miksa,

Fő-utcza, Bémer-tér.

Vendégfogadó- és kávéház-megnyitás.

Van szerencsém Biharvármegye és Nagyvárad város nagyérdemű közönségét értesíteni, miszerint az ipartestület tulajdonát képező, volt **Bucsányi-féle**

„Nemzeti szállodát”

12 vendégszobával, kávéházzal,

téli- és nyári-étteremmel

több évre kibéreltem, azt a kor igényeihez mérten újalakítottam és **vendég-szobáimat, kávéházamat és éttermemet megnyitottam.**

Midőn ezek tudomásul vételét kérem, egyszersmind az eddig számos éveken át irányomban tanúsított szives bizalmukat megköszönve, azon kéréssel fordulok a n. é. közönséghez, kegyeskedjék vállalatomat nagybecsű pártfogásával támogatni. Igérem, hogy **jó italokkal, Dréher-féle legkiválóbb minőségű sörrel, jó borral, jó ételekkel** és pontos szolgálatot fogok kifejtetni.

A n. é. közönség b. pártfogását kérve, maradtam

alázatos szolgálja

S ü c h J ó z s e f,

a „Nemzeti szálloda“ bérlője.

BODÁNSZKY LIPÓT kocsigyártó

NAGYVÁRADON, Apáca-utca (saját ház).

KÉSZ ÚJ KOCSIK NAGY RAKTÁRA.

Vagyok bátor nagy raktáramat kész **új kocsikkal** és pedig

nyitott, fedeles, ruganyos és rugany nélküli,

tartós, erős szerkezetű, csinos formájú s szép kiállítású **kocsijaimat** a mélyen tisztelt közönség becses figyelmébe ajánlani.

Kocsijavításokat és megrendeléseket,

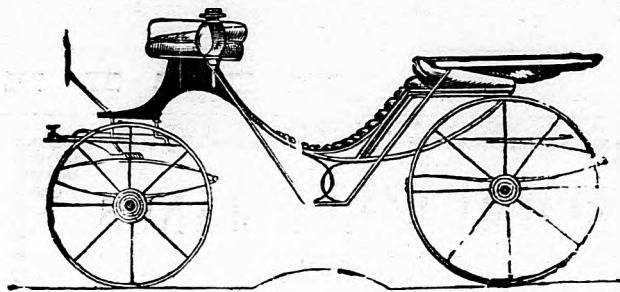
kerékgyártó, kovács, fényező és sattler

munkára nézve ezután is elvállalok s saját műhelyeimben gyorsan, jutányosan és pontosan foganatosítok.

Teljes tisztelettel

BODÁNSZKY LIPÓT,

kocsigyártó.

KALENDAJÁNOS

műpar-áru raktárában

Nagyváradon, Szt-László-tér

legjutányosabban beszerezhetők:

UTI-LADÁK, BŐRÖNDÖK mindennemű utazási czikkek, továbbá **Vadász-fegyverek és revolverek**, angol disznóbőr **nyergek és lovasló-kellékek**, ugyszintén **gyermek kocsi-bölcsők**, Adler-féle **tajték-pipák**, pénz- és szivartárczák, sétabotok, kalapok, nyakkendők.

Alkalmi ajándék tárgyak és gyermekjátékok legnagyobb választékban.

10

LANG JÓZSEF

Nagyváradon, Olaszi, Uri-utca, Hügel-ház

ajánlja a mélyen tisztelt közönségnek

könyvnyomdáját

nyomtatványok leggyorsabb és jutányos áron elkészítésére.

Továbbá előfizetésre ajánlja

„NAGYVÁRAD“

ezimű politikai napilapját, mely függetien irányu és a legolcsóbb helyi lap.